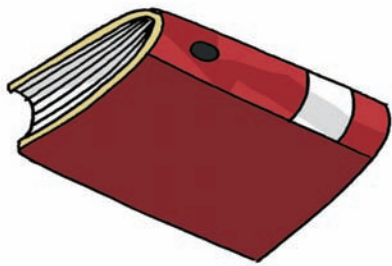

PETER S. MILAN JOSEF POSPÍCHAL

MÝŠIACI

V AKCII

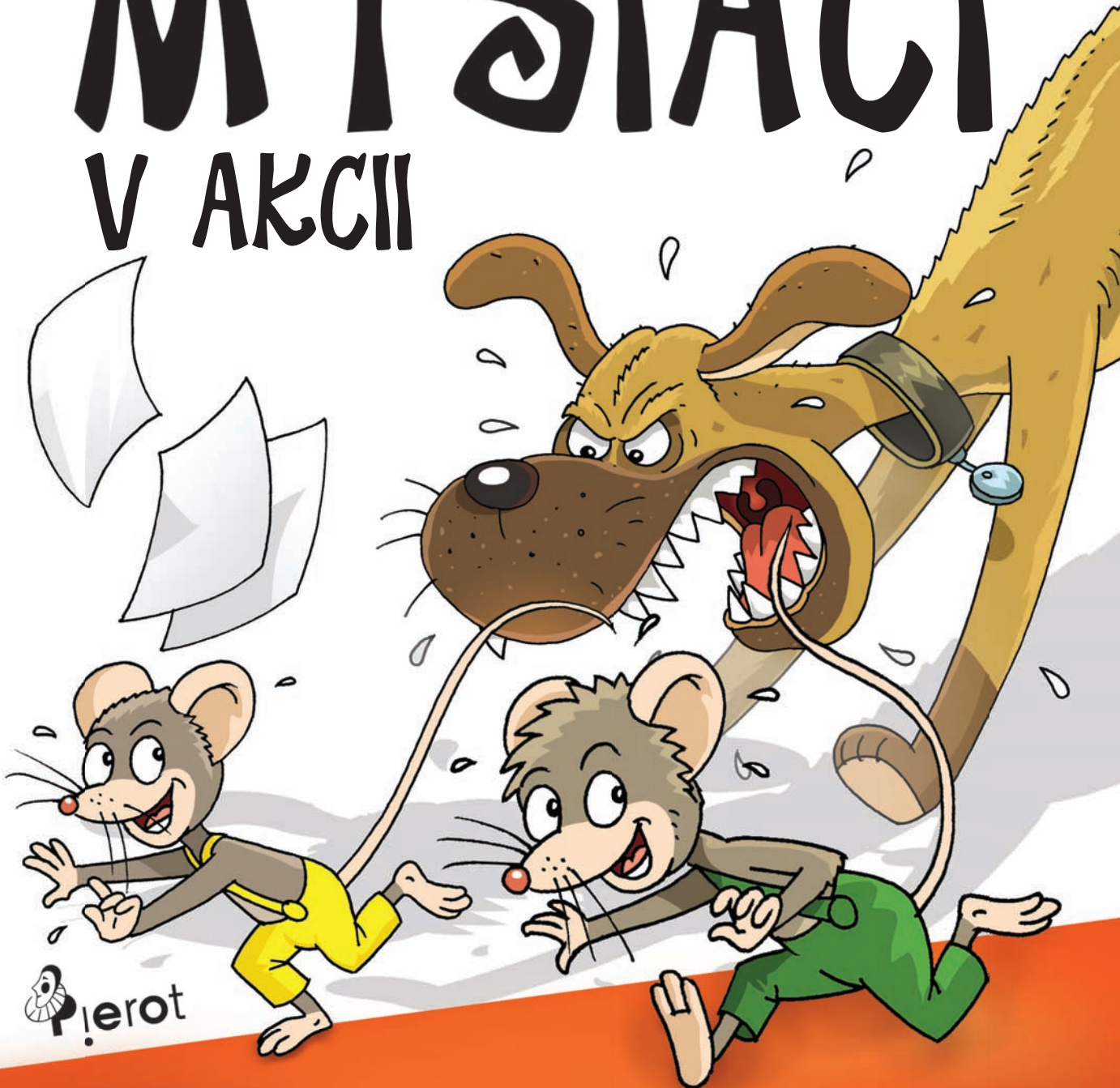

PETER S. MILAN JOSEF POSPÍCHAL

MÝŠIACI

V AKCII

 Pierot

Prvý diel
tohto úžasného
dobrodružstva

Tak toto sú myšiaci Adko a Maťko.

V predchádzajúcej knižke sme ich opustili práve vo chvíli, keď sa nedopatrením dostali do policajnej tašky. Ono to ani nedopatrenie nebolo, skôr zúfalý útek pred kocúrom. Zmizli v nej práve včas. Stačilo málo a chytil by ich.

Krčili sa až v jej najzadnejšom kútiku. Zvonku k nim doľahol len nahneváný hlas starého policajta:

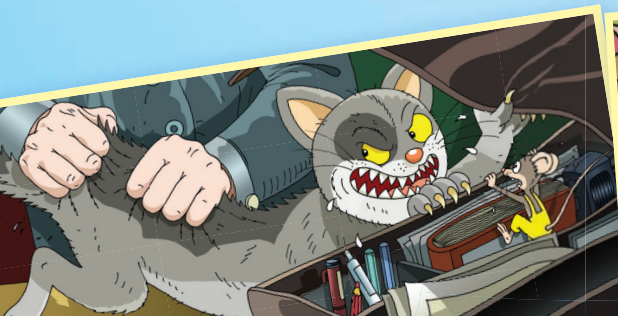
„Ideš, potvora!“

To kocúra chytil za chvost,
keď sa mu dobýjal do tašky.

Ešte počuli, ako niečo s veľkým rachotom spadlo. To Rybárik hodil po kocúrovi papuču a od veľkého rozrušenia netrafil. Miesto toho trafil porcelánovú vázičku na stĺpiku pri schodoch. „Dokelu,“ hromžil starý pán.

Počuli ešte výhražné mňaukanie:
„Veď počkaj, myšiak, keď vylezieš.“

Obaja bračkovia sa báli vystrčiť čo i len nos. Ukryli sa až úplne na dne policajnej tašky. Vo sne by im nenapadlo, aké dobrodružstvo tým pre nich začína.

TO BOLO O VLÁSOK, ALEBO O MYŠÍ CHLP?

„Som rád, že sa nikomu nič nestalo,“ zahučal starý strážnik a chystal sa na odchod. Tašku si ledabolo prehodil cez plece. Myšiaci Matko a Ad'ko si pripadali ako na veľkej hojdačke. Niežeby na nej niekedy boli, ale videli ju z okna, keď bol na námestí jarmok. Zosypali sa na dno tašky ako dva zemiaky.

Potom sa však taška znenazdajky otvorila. Dovnútra, i do jej najtemnejšieho kútika preblesklo mdlé svetlo lampy, ktorá odnepamäti stála v obývačke hneď vedľa pohovky. „Prepánajána, teraz nás majú,“ zľakol sa Ad'ko.

Obaja sa prikročili a čakali, čo sa stane. Nestalo sa však nič. Vôbec nič. Len im na hlave pristál blok, do ktorého si policajt robil poznámky, ceruzka a to bolo všetko. Tlстыми neohrabanými prstami ju opäť zavrel a rozhodným krokom sa vydal von k služobnému autu, na ktorom stále ešte blikal výstražný majáčik.

Hodil tašku na zadné sedadlo,
uvelebil sa vpredu na mieste spolujazdca
a vyštartovali.

„Braček, to sme ale mali šťastie, čo?“ vydýchol si Ad’ko. Tváril sa svetácky, ale zuby mu od strachu vyklepkávali morzeovku. Potom mu to však nedalo a pomaly liezol taškou nahor, aby sa pozrel, čo sa deje. Vyšplhal sa až k zadnému oknu policajného automobilu.

„MAŤKO, MAŤKO,“ pišťal tak potichu, že ho skoro nebolo počuť.
„Niekam nás vezú! Čo budeme robiť?“

Miešali sa v ňom obavy z budúcnosti s očakávaním. Konečne spoznajú svet. Ten naozajstný. Nové kraje, nových myšiakov, nových ľudí...

Keď však za oknom domčeka uvidel mamičku a otecka, ako im mávajú, prepadla ho ľútosť a smútok.

„Možno ich už nikdy nevidíme,“ premýšľal nahlas.

Už sa však nedalo nič robiť. Mamičke a oteckovi stihol len zamávať. Potom vozidlo nabralo rýchlosť a na najbližšej križovatke zahlo smerom do mesta.

VOŇAVÉ PREKVAPENIE

„Maťko, tu niečo nádherne vonia!“ čuchal Adko.

Ten sa však neozýval.

„Čo ak sa mu niečo stalo?“ strachoval sa a vydal sa za ním do vnútra policajnej brašny. Úplne dole, v jej najzadnejšom rohu ho našiel.

V žltých šortkách bol až po zadoček zavrútaný do papierového vrecúška.

„To sa nemôžeš ozvať?“ potiahol ho za chvostík: „Robil som si starosti.“

„No povedz, nie je toto raj?“ zasní sa Maťko, opatrne vyliezol z vrecúška a v každej labke držal kus údeného mäsa.

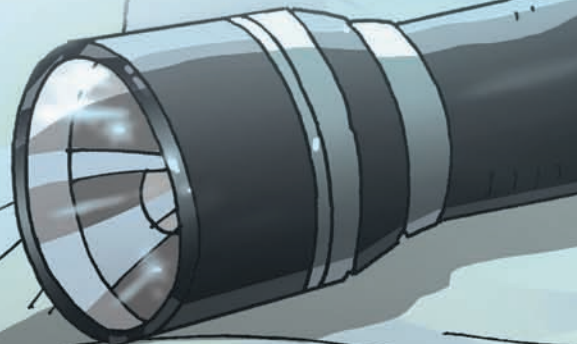
„Ani nevieme, kam nás vezú. Čo budeme robiť?“

fňukal smutne Adko.

„S prázdny žalúdkom toho aj tak veľa nevymyslíme. Vezmi si tiež...“

Len pozri, čo v tom chlebe je.

Syr, šunka... keď sa najeme, trochu si zdriemneme a potom proste pôjdeme domov.“

Nakoniec i Ad'ko hodil starosti za hlavu a pustil sa do jedla. Páni, to je lahoda... pomyslel si práve vo chvíli, keď automobil so škripaním brzd nečakane zastavil tak prudko, až taška aj s myšiakmi spadla na podlahu. Strašne sa zľakli. Čakali bez pohnutia, čo sa bude diať. Mali také plné brušká, že by ich určite hravo chytil aj vyplznutý kocúr od susedov, ktorý už nemá ani zuby. Teda keby tu bol a náhodou dostal chuť na myšaciu desiatu.

„Musíme spísať hlásenie,“ zahučal starší policajt, pretože ako náčelník policajnej stanice dobre vedel, čo treba urobiť. Keď zastavili pred stanicou, nasadil si čiapku a s funením vystúpil z auta.

„Predsa nebudem písať o tom, ako nejaký dedko stratil zuby,“ zabrblal a spomenul si na Rybáríka rozplešteného pod dverami i na jeho zmätenú ženu v natáčkach.

„Nie, to do hlásenia naozaj dať nemôžem. Mysleli by si, že som sa na staré kolená zbláznil,“ premýšľal a na svoju tašku si ani nespomenul. So zadumaným výrazom v tvári nasledoval mladšieho kolegu do služobnej miestnosti.

Myšiaci v taške boli ticho ako pena. Keď všetko zase utíchlo, s úľavou sa uvelebili do voňavej desiatovej servítky a podriemkavali.

„Braček, takto nejak si predstavujem myší raj,“ vrnel Ad'ko.

